

שפעם אחת אירע שהנצי"ב לא אמר את השיעור היומי הקבוע שהיה רגיל למסור מידי יום בישיבה, והיה הדבר לפלא בעיני כולם אך לא העיזו פניהם לשאול אותו מדוע לא מסר השיעור, והגאון רבי איסר זלמן זצ"ל שהיה מאוד מקורב לנצי"ב שאל אותו, והשיב הנצי"ב בתמימות שבאותו היום לא עלה בידו לכוון בכוונה הראויה בברכת אהבה רבה, ואינו מעיז לומר סברות בסוגיא בלא תפילה בכוונה, כי בלא התפילה אין סייעתא דשמיא לזכות לאור התורה. ושמעתי עדות על תפילת אהבה רבה של הנצי"ב בכל יום, שהיה מתפלל אהבה רבה בבכיות ובדמעות ובזעקות ובהתרגשות עצומה, עד שהגר"ח מבריסק זצ"ל אמר שבישיבת וואלז'ין כבר אין צריכים לקבוע סדר מוסר, כי עצם הדבר שבני הישיבה רואים את הנצי"ב בזעק "והאר עינינו בתורתך, ודבק ליבנו במצוותיך" בבכיות ובדמעות, זהו לבד "סדר מוסר" עבור כל הישיבה כולה.

ניסיון הממון אצל כל אחד ואחד

"ורחצו אהרן ובניו ממנו את ידיהם ואת רגליהם", (ל' טו'). "ממנו" אותיות ממון, ולרמז בא שבשעה שרוחץ ידיו להיטהר לעבודת המקדש, יראה לטהר עצמו לבדוק שאין אצלו ממון שגבא שלא ביושר, ובלא זה אינו נטהר לעבודת המקדש. והקדוש החפץ חיים היה אומר, **שניסיון הממון הוא ניסיון לכל אחד ואחד**, הן אצל בעלי בתים שירוויחו ממנו ביושר, והן אצל רבנים בישראל שלא יושפעו מבעלי בתים המשחדים אותם בממון. ואצל הרבנים בישראל הניסיון גדול יותר - שהלא היצר הרע מסמא את עיניהם לדמות שהם לוקחים לשם שמים כדי לפעול למען קדשי ישראל, ומקרא מלא דיבר הכתוב (לעיל כ"ג ח') "כי השוחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים", והרי שעל ידי השוחד אין האדם מרגיש באמת ואינו שם ליבו שהוא מעוות את הדין מחמת השוחד שקיבל.

כלל הדבר איזה רשעים יש לקרב ואיזה רשעים יש לרחק

"ויאמר ה' אל משה קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה", (ל' טז'). ופירש"י "וחלבנה - ריחו רע ומנאה הכתוב בין סמני הקטורת, ללמדנו, שלא יקל בעינינו לצרף עמנו באגודת תעניותינו ותפלותינו את פושעי ישראל שיהיו נמנין עמנו". ומקור הדברים הוא בגמ' בכריתות (י"ב ע"ב) דאיתא שם: "כל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינה תענית, שהרי חלבנה ריחה רע, ומנאה הכתוב עם סמני קטורת", ע"כ.

בפורים דפרזים אודות תפקידנו בעת הזאת

רציפות של לימוד התורה יום אחר יום כל החיים, אבל בלא זה מתנתק החיבור ונופל הכל. וכע"ז מבואר בחז"ל (ספרי עקב י"א כ"ב) "אם תעזבני יום יומיים אעזבך". והדברים מבהילים, שבחור יכול לעמול זמן חורף שלם בתורה, אבל אם בסוף הוא עוזב את התורה, הרי הוא מחויב לעצמו את כל מה שבנה בעמל ויגיעה רבה במשך זמן שלם! וזהו כלל גדול שיותר קל להפסיד את הקדושה מאשר להשיג את הקדושה. והקב"ה שואל כל אחד ואחד על כל יום ויום מה היו מעשיך ביום זה, ואין שום חילוק בין תחילת הזמן לסוף הזמן, ובפרט שכל כוחו של עמלק להילחם בעם ישראל היה רק מחמת רפיון בתורה, וכמו שאמרו חז"ל (לקוט שמעוני רסא) על הפסוק (שמות י"ז ח') "ויבא עמלק וילחם עם ישראל בריפדים" - "כיון שרפו ידיהם מן התורה בא עמלק", ומשמע שאע"פ שהמשיכו ללמוד, אבל היה "רפיון" - והיינו חולשה בתורה, וכיון שכח התורה נחלש, מיד כח הטומאה של עמלק קיבל חזק, ובאו מיד להילחם עם ישראל, וא"כ בכל שנה ושנה בזמן הזה מוטל עלינו חיוב מחייב עמלק על ידי התמדת התורה ויגיעת התורה. ובחודש אדר שהוא זמן שמחה עלינו להתחזק יותר בעמלה של תורה מתוך מתיקות ושמחה וכפי שאנו אומרים בברכת התורה "והערב נא ה' אלוקינו" ומבואר בזה שהדרך הנכונה ללמוד את התורה הוא מתוך מתיקות ושמחה וכמי שטועם דבר מתוק שעושה כן מתוך הנאה ושמחה גלויה. והדרך להיזהר שלא לעזוב את התורה ח"ו אפילו לרגע אחד, הוא רק על ידי קבלת "עול תורה", והיינו שהקשר לתורה לא יהא רק בשעת הלימוד לחוד, אלא להרגיש בכל רגע שיש עלינו "עול תורה" - וכל תנועה משועבדת לחיות עפ"י חיי תורה, וכמבואר בלשון הרמב"ם (פ"ג מאסורי ביאה ה"ד) שכתב בזה"ל "וכן לדורות כשירצה העכו"ם להיכנס לברית ולהסתופף תחת כנפי השכינה ויקבל עליו עול תורה, צריך מילה וטבילה והרצאת קרבן", ומלשונו זההב שכתב "ויקבל עליו עול תורה" נראה שאין מספיק בהחלטה וידיעה בעלמא שמהיום והילך בדעתו לקיים את דיני התורה, אלא צריך שיקבל על עצמו שהוא משועבד מעתה לעשיית רצון הבורא. וזה מה שנדרש מכל אחד ואחד מאתנו, כי כאשר האדם מקבל על עצמו עול תורה, אז הוא נוהג כבן תורה בכל רגע.

השגת התורה תלויה בסייעתא דשמיא ולא בחכמה בעלמא

"ויתן אל משה ככלותו לדבר אתו בחר סיני שני לוחות העדות", (ל"א ט"ז). בגמ' בנדרים (ל"ח ע"א) איתא, "אמר רבי יוחנן, בתחילה היה משה למד תורה ומשכחה עד שניתנה לו במתנה, שנאמר ויתן אל משה ככלותו לדבר אתו", ע"כ. ומבואר שמשם רבינו שכח בכל יום מה שלמד, ורק ביום האחרון כאשר קיבל את התורה במתנה מהקב"ה, אז עמדה התורה בידו. ונראה בבואר הדברים, שלימוד התורה איננה כשאר חכמות שאפשר להשיגם בחכמה וידיעה גרידא, אלא מאחר שהתורה היא דבר ה', הרי כדי להשיגה צריך האדם לקבלה במתנה מאת ה', ובלא זה הרי אפילו אם ילמד את כל הש"ס ואת כל התורה כולה כמשה רבינו, מ"מ לא תעמוד התורה בידו, ולכן רק ביום האחרון כאשר זכה משה רבינו לקבל את התורה במתנה מהקב"ה אז עמדה התורה בידו. וזהו לימוד גדול לדין, שלפעמים בחור מייגע עצמו בתורה ואינו מצליח, והוא תמה מה חסר לו, אבל האמת היא שחסר לו סייעתא דשמיא ולא זכה לקבל את התורה במתנה מהקב"ה, וע"כ צריך הוא להתחזק ביראת שמים ולהשלים עצמו במ"ח קנייני התורה ולהיות דבוק בתורה יומם ולילה, ואז הוא זוכה לקבל את התורה מהקב"ה עד שהתורה נעשית חלק ממנו, ודעתו נעשית "דעת תורה". וזהו מה שאנו אומרים בכל יום בברכת התורה: "ונהיה אנחנו וצאצאינו וכו' כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך", והיינו שלא נלמד את התורה כסטודנט המתעסק בחכמה בעלמא, אלא נזכור תמיד שהתורה היא שמותיו של הקב"ה ונלמד את התורה כדי להידבק בקב"ה ולעשות רצונו. ועל זה אנו מתפללים בכל יום בברכת אהבה רבה "בעבור אבותינו שבטחו בך ותלמדם חוקי חיים כן תחננו ותלמדנו" וביאורו נראה, שכל מה שאבותינו זכו לתורה הוא משום ש"בטחו בך" ולא תלו את ההצלחה בכישורם אלא ידעו שההצלחה בתורה תלויה רק בסייעתא דשמיא, ולכן זכו ל"ותלמדם חוקי חיים", וכן אנו מתפללים "כן תחננו ותלמדנו", והיינו שכיון שאף אנו בוטחים בך כאבותינו - ויודעים שצריך סייעתא דשמיא לזכות לתורה, לכן גם אנו מבקשים מהקב"ה שיחננו וילמדנו את תורתו הקדושה. ומטעם זה יש לנו להרבות בתפילה שיזכה להשיג את אור התורה, כי מאחר שההצלחה בתורה תלויה בסייעתא דשמיא, הרי ממילא המפתח לתורה הוא התפילה והתחנונים לפני הקב"ה שיתן לנו את תורתו הקדושה במתנה. ושמעתי מהגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל,

דברים שנאמרו בהיכל הישיבה בבית שמש

א.ה. כמידי שנה בשנה נשא מרן רבינו שליט"א דברים בעת משתה היין בהיכל הישיבה בפורים, ולהלן הבאנו את הדברים שנאמרו השנה בהיכל הישיבה הן על גניף הקרונה, והן על חובותינו להרבות בלימוד התורה בעת הזאת. "בעונותינו הרבים פשתה מגיפה בעולם, ועל פי הוראת הרופאים כל מי שבא ממדינת הים צריך לשבת בבידוד בתוך ביתו כדי שלא יזיק לאחרים. והנה אע"פ שרק אחוזים מועטים נדבקו מהמחלה, וגם אצל החולים עיקר הסכנה הוא אצל הזקנים, מ"מ כל אחד מבין שיש לו להיזהר שלא להזיק וגם שלא להיזק. ועתה הלא בעוה"ר בכל יום אנשים מתים בחטאייהם, שהרי כל חטא נחשב כמיתה רוחנית, וכבר אמרו חז"ל "השעים בחייהם קרויים מתים", ואם כ"כ חוששים ממחלה גשמית, הרי על אחת כמה וכמה יש לנו להיות מלאים ביראה ופחד ממיתה רוחנית, ולברוח מכל חשש חטא. וידוע מה שאמרו חז"ל אין הנחש ממתית אלא החטא ממתית, וכשם שבזמן מרדכי ואסתר כשנגזרה הגזירה, עשו את עיקר ההשתדלות בתפילות ובתחנונים ועקירת החטא והתביעה שהייתה על עם ישראל בעת ההיא, כן גם בזמנינו, הרי אף שבוודאי מחויבים אנו בחובות השתדלות להישמע להוראת הרופאים לצמצם את התפשטות המגיפה בעולם, הרי בעיקר יש לכל אחד לפשפש במעשיו ולשוב בתשובה שלמה, וזה יועיל לצמצם את התפשטות המגיפה. והעיקר עלינו להרבות בחיזוק בלימוד התורה וזה יועיל כתרס בפני הפורענות, והיצר הרע משקיע הרבה כוחות להרפות את בני הישיבות מלימודם, כבר קודם ימי הפורים וגם לאחריהם, ועל כל אחד מוטל האחריות לא להתרפות, והרמב"ם כתב (פ"ג מהלכות ת"ת ה"א) "ז"ל מי שרצה לזכות בכתר התורה יזהר בכל לילותיו ולא יאבד אפילו אחד מהן בשינה ואכילה ושתייה ושיחה וכיוצא בהן אלא בתלמוד תורה ודברי חכמה", עכ"ל, והרי מבואר בדברי הרמב"ם שאפילו איבוד לילה אחד מתורה מזיק מאוד לאדם שלא יזכה בכתר תורה, ושמעתי מהגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל שהטעים דברי הרמב"ם עפ"י משל לשרשרת, שכשנעשה קרע באמצע השרשרת בטל כל השרשרת כיון שכל קיום השרשרת הוא אך ורק על ידי חיבור חוליה אחת לחברתה, וכמו"כ לימוד התורה כל קיומה אצל האדם הוא אך ורק על ידי

הציבור מתבקש להרים נדבתם למען המשך הדפסת המאמר

לתרומות והשתתפות בהוצאות הגלויות לזיכוי הרבים, ניתן לתרום דרך קהילות או נדרים פלוס

לפי החיפוש "מאמר ממרן פוסק הדור הגר"מ שטרנבוך", או באשראי דרך הטלפון במס' 0372630585 שלוחה 855

ונראה שכל מה שאמרו חז"ל לקרב את פושעי ישראל, היינו דווקא באותם הפושעים שרוצים להתקרב אלינו ולקבל חיזוק או הדרכה בקיום התורה או המצוות, אבל פושעים כאלו שעומדים במדרם להמשיך ברשעויותם, ואין ברצונם להתקרב אלינו כדי לעשות רצון אבינו שבשמים, אין לנו לקרב אותם אלא אדרבה חובתינו להתרחק מהם ולשנוא אותם בתכלית, וכמו שאמר דוד המלך ע"ה, (תהלים קלט, כא-כב) "הלא משנאיך ה' אשנא, ובתקומיך אתקוטט, תכלית שנהא שנאתים לאויבים היו לי".

יסוד לדבר מצאנו בארבעה מינים, דהנה ידוע מה שאמרו חז"ל (ויקרא ל סי' י"ב) שהאתרוג שיש בו טעם וריח רומז על הצדיק שיש בו טעם תורה וריח טוב של מעשים טובים, והערבה שאין בה לא טעם ולא ריח רומזת על עמי הארצות שאין בהם כלום, ומאגדים את האתרוג יחד עם הערבה, כדי שיכפרו אלו על אלו. אמנם אעפ"כ בהושענא רבה לוקחים את הערבה בנפרד וחובטים אותה בקרקע, ורמז יש בזה שרק בזמן שהערבה אגודה ומחוברת יחד לאתרוג לתקן עצמה על ידי חיבור לצדיקים, אז יש לה תיקון להתאחד יחד עם הצדיק, אבל אם אינה מחפשת את התיקון להיות באגודה אחת עמנו לעשות רצון אבינו שבשמים, אלא היא עומדת לעצמה בנפרד אז חובה עלינו לחבטה בקרקע.

יסודו של ההפלאה באיזה אופן מותר לקרב את הרשעים אלינו ועובדא הוי אצל א"ל בעל ההפלאה זצ"ל, שפעם אחת חיפשו עשירי להשלים למניין שיתקיים בביתו, ומצאו אחד ממושעי ישראל ורצו לצרפו למניין, אך בעל ההפלאה זצ"ל לא הסכים, ושאלו אותו שהלא בגמ' מבואר (תענית ו) שיש לצרף פושעי ישראל אלינו - וכפי שלמדנו מה'חלבנה', והשיב להם ההפלאה זצ"ל, שהחלבנה באה רק לאחר שכבר קיימים עשרה בלעדיה - והיא באה להצטרף למניין שכבר קיים ולהיות במספר י"א, אבל אין לנו לבנות את המניין מכוח החיבור לרשע באופן שנהיה תלוי בו.

דברים שנאמרו על חובתינו בעת הזאת לנוכח התפשטות נגיף הקרוונה ברחבי העולם

א.ה. עם התפשטות נגיף הקרוונה ברחבי העולם, כאשר בעוה"ר בכל יום ויום שומעים על עוד ועוד בארץ ובגולה שנדבקו במחלה היכולה להביא לידי סכנה, עורר מרן שליט"א בכמה וכמה עניינים כפי שיובא להלן. יצויין כי כבר בתחילת התפשטות המגיפה בחדש שבט האחרון, בעוד שהייתה המגיפה רק אצל אומות העולם, קרא מרן שליט"א במכתב מטעם הבד"ץ לעורר ברחמי שמים שהמגיפה לא תתפשט, וכמו שמובא בשו"ע הלכות תענית (תקע"ו ס"א), וכמו שגם הרחיב בדרשות הר"ן (דורש השישי) בביאור הדבר, וז"ל שם: "ולפעמים מתחדשים מקרים בריחוק מקום ובאיים הרחוקים, כדי שיתעוררו ישראל אל התשובה, וייראו ויפתחו פן יגיעם הפורענות, והוא מאמר הנביא (ישעיהו י"ג) הכרתי גוים נשמו פנותם החרבתי חוצותם מבלי עובר, וצדו עריהם מבלי איש מאין יושב, אמרתי אך תיראי אותי תקחי מוסר. וכשאנם מיתסרים ברעת האחרים, הפורענות הולך הולך ונסוע, וילך הולך וקרב. ואין ספק כי מי שרואה כל אלו התלאות אשר הם באמת התראות השם יתברך, ועודנו מחזיק בדרךנו אשר דרך בה, הוא כמי שעובר עברה וקיבל עליו התראה, שהתיר עצמו למיתה מכאן ואילך", עכ"ל.

בט' אדר תש"פ, עם התפשטות המגיפה עוד ועוד, ובפרט כאשר המגיפה פשתה לתוך אהב"ב בארץ ובחו"ל, חתם מרן שליט"א על 'קול קורא' מטעם הבד"ץ דפיעה"ק יחד עם חברי הבד"ץ הגאונים ז' שליט"א, לעורר את הציבור להרבות בתפילה ובתחנונים וכן גם להישמע להוראות הרופאים, וז"ל המכתב שנכתב תחת הכותרת "לעורר רחמי שמים": "לאור המצב בו מכה מהלכת רח"ל וסכנה נשקפת לבריאותם ולחיייהם של רבים מהתדבקות במחלה אשר החלה בארץ מרחקים ומתפשטת והולכת ה"י, וכל יום שומעים על ריבוי חולים הנדבקים במחלה הנ"ל היכולה להביא לידי סכנה, ויש מאהב"ב בכל מקומות מושבותיהם הזקוקים לרפואה ומחזרים אימה ופחד, וזאת בנוסף על פרנסתם של רבים מבני ישראל הנמצא בסכנת קריסה חלילה. כבר עוררנו בחדש שבט העעל"ט על החובה להתפלל על אלה וכאלה, ואך למותר לעורר את אהב"ב לעורר רחמי שמים המרובים באמירת ג' קפ"י תהילים (כ' קס"א קל') דבר יום ביומו בתפלת המנחה, ולהקפיד ביותר על אמירת פטום הקטורת - המסוגל למנוע נגף - ובפרט בתפלת המנחה, להתחזק באמירת מאה ברכות בכוונה, ולהרבות תורה וחסד אשר המה כתרים בפני הפרענות. ובפרט ביום קהלה לכל יום צום תענית אסתר י"ג אדר הבעל"ט ירבו בתפלה ותחנונים באמירת ח"י קפ"י מקפ"י צ' עד קז וקפ"י כב המסוגל ביותר ביום זה כמובא בספ"ק, לעורר עלינו ועל כל בית ישראל ועל כל העולם כולו רחמי שמים המרובים, על החולים שיתרפאו ועל הבריאים שיתמידו בבריאותם. והחוששים על פי סימנים ועפ"י דעת הרופאים פן ואולי נדבקו ח"ו, או הבאים ממקומות מועדים וכו', מחויבים עפ"י דעת לציית להוראות הרופאים כי חמירא סכנתא (ולא יהיו ח"ו בגמרא בנוקד לתארים). ומן השמים יחסו וירחמו עלינו להסיר מעלינו כל גזירה רעה וכו', והקב"ה ישלח דברו וירפאם ברפואה שלמה בתושח"ב, וכימי מור והדס נושע בתשועת עולמים בביאת גוא"צ בב"א, הכו"ח יום ט' אדר תש"פ - הביד"צ דפיעה"ק ת"ו".

ובמסגרת דלהלן הננו להביא את הדברים שעורר מרן רבינו שליט"א בימים האחרונים אודות מצבינו בעת הזאת: "בעוה"ר פשתה מגיפה ברחבי העולם, ורבים נדבקו מהמחלה ה", ויש להתחזק כעת במיוחד באמירת מאה ברכות בכוונה וכמו שמצינו בדוד המלך ע"ה שכאשר היו מתים בכל יום מאה נפשות מישראל, תיקן לברך מאה ברכות בכל יום ואז נעצרה המגיפה, ובמיוחד בשבת

ודבריו הם יסוד גדול שכאשר באים לצרף את הרשעים אלינו יש להיזהר שלא להיות תלויים בהם ולבנות מהם את כח הציבור שלנו, אלא עלינו לצרפם רק כאשר אנו מצד עצמינו יש לנו מניין עשרה ואיננו תלויים בהם. ועוד נראה ללמוד מהחלבנה, שכשם שחיבור החלבנה לשאר הסממנים משפיע עליה לטובה - לבטל ממנה את ריחה הרע ולהשפיע עליה מריח הטוב של שאר סממנים, כך גם כשמצרפים את הרשעים עמנו כדי לתקנם, יש להיזהר שלא לצרפם אלא באופן שהם יושפעו מהריח הטוב של דת ישראל, אבל לא לצרפם באופן שיהיה להם השפעה רעה עלינו - ושנקבל מהם ריח רע. וכעין זה גם ידוע לבאר בטעם הדבר שהאתרוג אינו אגוד בקשר אחד יחד עם הלולב והדס וערבה, שהלא ידוע מה שאמרו חז"ל (ויקרא ל' י"ב) שהאתרוג שיש בו טעם וריח רומז על תלמיד חכם וירא שמים, ולעומת זאת הערבה שאין בה לא טעם ולא ריח רומזת על עם הארץ שהיא ריקנית ואין בה לא טעם ולא ריח, ולכן מצד אחד אנו נוטלים את האתרוג יחד עם הערבה [שהאתרוג נוגע באיגוד הלולב], והרמז בזה שהצדיק צריך להמציא עצמו לרשעים כדי לקרבם, אך מאידך גיסא האתרוג אינו אגוד יחד עם הערבה כאחד, ומשום שעל הצדיק להיזהר לא להתחבר לרשע להיות אחד אתו ממש ח"ו, אלא רק לגעת בו כדי לקרבו אך לא להתחבר אליו.

ובשעתו שמעתי מגדול אחד זצ"ל, שכשם שבקטורת הוסיפו רק סממן אחד של חלבנה כנגד עשרה סממני קטורת, כך גם יש לצרף רק רשע אחד בתוך עשרה צדיקים אך לא שני רשעים בתוך עשרה צדיקים, ד"דיו לבא מן הדין להיות כנידון", ובביאור הדברים אמר אותו גדול זצ"ל, שיסוד עניין צירוף החלבנה הוא לבטל את ריחה הרע מכוח ריבוי סממני הקטורת, ולכן צריך לזה דווקא עשרה סממנים טובים ולא פחות, וכן גם בצירוף הרשעים מאחר שכל תכלית הצירוף הוא כדי לבטל את רשעותם ולהחזירם למוטב, צריך לזה כוח רב של עשרה צדיקים ולא פחות מזה.

קודש יש להיזהר בזה כיון שחסר כמה וכמה ברכות כדי להשלים למספר מאה

(ע"י משגיב סי' מ"ו סק"ד), ויש להיזהר ולהשלים את חשבון מאה ברכות ע"י אכילת מיני פירות ומגדים (וכמבואר בגמ' מנחות מ"ג), ולפני שנים רבות שמעתי מזקן אחד צדיק ומקובל שעלה מארץ תימן, שהיה מקובל אצלם בארץ תימן בכל עת צרה שיש לברך מאה ברכות בכוונה, והם אכן ראו ישועות גדולות כשהתחזקו בזה. ועל הכל יש להרבות בתפילה ובתחנונים על הבריאים שלא יחלו ועל החולים שיתרפאו, ולהוסיף בלימוד התורה ולהרבות בצדקה וחסד שהם כתרים מפני הפורענות, ויש גם כמה סגולות המועילות למנוע את התפשטות המגיפה, כמו אמירת פטום הקטורת בכל יום וכדאיתא בזה"ק פרשת וירא, ולהוסיף לאחר אמירת פטום הקטורת, ג"פ הפסוקים ה' צבקות עמנו וכו' ה' צבקות אשרי אדם בוטח בך, ה' הושיעה וכו', וכן יש להתחזק בברכת אשר יצר בכוונה - שקבלה בידינו שהמברך ברכת אשר יצר בכוונה [ובפרט מתוך כוונה בהזכרת שם שמים בברכה] הרי הוא ניצל מכל המחלות.

וקיבלנו מהרה"צ רבי יהודה סג"ל ממנשטער זצ"ל שאמירת י"ב פעם ממזמר "יענך ה' ביום צרה" הרי היא סגולה נפלאה למנוע כל צרה, וזה בדוק ומנוסה, וכמה פעמים בשעת צרה אמרנו י"ב פעמים בציבור פרק יענך ה' ביום צרה פסוק אחר פסוק בכוונה, וראינו נפלאות. אמנם דע כי יחד עם חובת ההשתדלות המוטלת עלינו, בריבוי התפילה וחיזוק בלימוד התורה, ובזהירות כפי הוראות הרופאים, הרי עיקר החרדה שעלינו להיחזק בתקופה הזאת איננה מנגיף הקרוונה, אלא בעיקר יש לירא ממצבינו בעת הזאת, ובפרט עם הפירצה האחרונה בהתפשטות חילולי השבת בארץ הקודש ברחבי הערים בהפעלת תחבורה ציבורית בעצם יום השבת, ובשאר חוקים שמחוקקים כאן ראשי השלטון כמו מה שרוצים לבטל נישואין וגירושין כדת וכהלכה, ולהביא לכאן אלפי גויים לבוללם בתוך כרם בית ה', ולפתוח חנויות למכר בשר חזיר, ולהתערב בחינוך שלנו, ולגייס בני תורה שזהו חורבן ממש, ולמסור חלקים מהכותל המערבי לרפורמים ולהפכו למרכז כפירה ופריצות רח"ל, וכהנה וכהנה, וזהו הסכנה האמתית שלא נהיה ח"ו מחמת זה מופקרים כאיילות השדה. (א.ה.) **בנותן טעם לציין כי ביום הפורים** - באמצע סעודת הפורים ומשתה היין בביתו של מרן רבינו שליט"א, הביעו כמה מהנוכחים את פחדם וחרדתם מנגיף הקרוונה, ורבינו שליט"א השיב להם **בהאי לישנא: רק מזה אתם מפחדים? הלא הסכנה מרחפת כאן בארץ ישראל על כל שמירת הדת, בווער כאן אש!** הם עוקרים את השבת - ומשלמים כסף כדי שיהודים ייסעו בשבת!! הם רוצים להתערב בחינוך ילדי ישראל, הם רוצים לעקור את הישיבות! הם רוצים לבטל חופה וקידושין כדון ולגירם גרים שלא כדון, ועל זה צריכים להתחלל אף פעמים יותר, שהלא שורפים את התורה ומבעיעים אש של טומאה לטמא את ארץ הקודש, ואם היינו מתפללים על זה כראוי, אולי היינו זוכים גם לביטול נגיף הקרוונה".

וכל הצרות הללו העוברים עלינו בתקופה האחרונה ברוחניות ובגשמיות, הם בוודאי צרות של חבלי משיח, וכשם שבחבלי לידה ככל שמתקרבים ללידה נעשים חבלי הלידה קשים יותר, כך גם אצלינו כפי מה שמתקרבים לביאת משיח כך החבלי משיח נעשים יותר קשים, ועלינו לתפוס ב'נשק' המובחר להינצל מחבלי משיח, לעסוק בתורה בהתמדה עם גמילות חסדים, ועי"ז נזכה לגאולה השלמה בביאת משיח צדקינו בקרוב, אמן.